

POSTANOWIENIE

5 lipca 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Jacek Grela

na posiedzeniu niejawnym 5 lipca 2023 r. w Warszawie,
w sprawie z powództwa S. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.
przeciwko Spółdzielni w W.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej Spółdzielni w W.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie
z 31 maja 2022 r., VII AGa 376/20,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od pozwanej na rzecz powódki 5400 (pięć tysięcy czterysta) zł kosztów postępowania kasacyjnego z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia niniejszego orzeczenia zobowiązanemu do dnia zapłaty.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 17 grudnia 2019 r. Sąd Okręgowy w Warszawie zasądził od Spółdzielni w W. na rzecz S. sp. z o.o. w W. 926 779,29 zł wraz z ustawowymi odsetkami od 7 stycznia 2012 r. do 31 grudnia 2015 r. i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty.

Wyrokiem z 31 maja 2022 r. Sąd Apelacyjny w Warszawie oddalił apelację pozwanego.

W skardze kasacyjnej pozwany, jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, wskazał na przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Zdaniem skarżącego w sprawie występują istotne zagadnienia prawne, tj.: 1. czy w świetle brzmienia art. 735 § 2 k.c. Sąd rozpoznając sprawę pomiędzy przedsiębiorcami o zapłatę wynagrodzenia z tytułu wykonania odpłatnej umowy zlecenia jest uprawniony do ustalenia wynagrodzenia na rzecz przyjmującego zlecenie odpowiadającego wykonanej pracy, w sytuacji, w której z ustaleń wynika, że wynagrodzenie to zostało określone w umowie stron; 2. czy w świetle brzmienia art. 6 k.c. powód, który nie sprostął ciężarowi dowodu w zakresie udowodnienia wysokości wynagrodzenia według ustaleń stron w umowie zlecenia, może uzyskać wynagrodzenie odpowiadające wykonanej pracy, czy też powództwo powinno zostać oddalone jako nieudowodnione w zakresie podstawy faktycznej roszczenia określonej w pozwie. Ponadto, w niniejszej sprawie powstało zagadnienie prawne sprowadzające się do określenia wzajemnego stosunku art. 72 § 1 k.c. i art. 735 § 2 k.c. w przypadku, gdy strony prowadzą negocjacje w zakresie ustalenia warunków umowy zlecenia, które to negocjacje obejmują swoim zakresem również wysokość wynagrodzenia i nie dojdą do porozumienia co do jego wysokości, to czy należy przyjąć, iż umowa nie została zawarta, czy też umowa zostaje zawarta, jeżeli przyjmujący zlecenie przystąpił do jej wykonania i do ustalenia wynagrodzenia należy zastosować art. 735 § 2 k.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W judykaturze już wielokrotnie wypowiedano się na temat charakterystyki skargi kasacyjnej (zob. postanowienie SN z 13 czerwca 2018 r., II CSK 71/18). Wskazano tam m.in., że skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa oraz prawidłowej wykładni, a także w celu usunięcia z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń umożliwiający rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej.

Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny skargi kasacyjnej. Ten etap postępowania przed Sądem Najwyższym jest ograniczony - co należy podkreślić - wyłącznie do zbadania przesłanek przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c., nie zaś merytorycznej oceny skargi kasacyjnej. W razie spełnienia co najmniej jednej z tych przesłanek, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest usprawiedliwione.

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie objęte podstawami kasacyjnymi, doniosłe z punktu widzenia rozstrzygnięcia sprawy i nierozwiązane dotąd w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może się przyczynić do rozwoju prawa. Powołanie się przez skarżącego na takie zagadnienie wymaga jego sformułowania oraz uzasadnienia występowania w sprawie (zob. postanowienia SN: z 28 listopada 2003 r., II CK 324/03; z 7 czerwca 2005 r., V CSK 3/05; z 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07; z 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07; z 26 września 2005 r., II PK 98/05; z 10 maja 2019 r., I CSK 627/18).

Szczegółowa analiza sprawy prowadzi do wniosku, że powyższa przesłanka nie została wykazana. W uzasadnieniu nie powołano argumentów, które mogłyby świadczyć, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne. Wywód prawny uzasadniający istnienie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, a więc cechującego się nowością i dotychczas niewyjaśnionego w orzecznictwie powinien bowiem wskazywać na wątpliwości kwalifikowane, a nie zwykłe, które mogą być rozstrzygnięte przez sąd powszechny w toku rozpoznawania sprawy (zob. postanowienie SN z 26 września 2019 r., I CSK 228/19). Takich wątpliwości skarga kasacyjna nie zawiera.

Biorąc to pod uwagę Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., odmówił przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej, nie znajdując też okoliczności, które obowiązany jest brać pod uwagę z urzędu w ramach przedsądu.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 w zw. z art. 108 § 1, art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

[S.J.]

[f.n]